

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Ja og Nei eller Den hurtige Frier

Citation: Baggesen, Jens: "Ja og Nei eller Den hurtige Frier", i Baggesen, Jens: *Eventyr og Fortællinger*. - 1889, 1889-1903, s. 142. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen01val-shoot-workid81631/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Eventyr og Fortællinger. - 1889

Ja og Nei

eller

Den hørlige Frier.

Man synger næstendeels om Alt paa Jorden
I denne gyldne Tid,
Da Digtergave her i Norden
fast ligesaa almindelig er vorden,
Som frihed, Velstand, Smag og Flid.
Trods Ubheden Du Vos, den Antifryde,
Som uden ringeste Medlidenshed
Kom folk bag Rhin og fæ i samme Gryde,
Di stakkels Danske kom dog ogsaa med
I Digterkunsten, som i alt det andet;
Thi nu, hvorhen man lytter her i Landet,
Er lutter Harpeklang og Cittharid,
Og hvor man vender Biet hen, man stuer
Poeter overalt (o! søde Fryd!)
Som fluer.
Man synger Kongens Præis, man synger om sin Pige,
Om frihed, om Oplysning, og deslige,
Om Mod i Krig, og sluttig Kunst i Fred,
Om Daaren, Borgerdyd og Ærlighed,
Og fort, om ikke fyndig jagt saa lige:

Man synger, hvad man ikke gider sige,
 Alt hvad man ikke har, og hvad man ikke veed.
 Hvor er vel noget Nyt upædet før?
 Hvorom har ikke hin og den gjort Øder?
 Hvad tænkeligt fra Sirius til Smør,
 Er ikke, rimet, eller sat paa Noder,
 I alle Byens Urteboder?
 Og syngte noget, som er reent forslidt,
 Jeg ikke gider og har aldrig gidt.

Min Muse har gesticæstig, stakkels Pige!
 fra Klokken fem i Morges lebet om
 I hele Muelighedens Rige,
 for at faae fat paa noget, som
 var værd at soede for i Rim at binde.
 Det splinternye staar ikke strag paa Pinde.
 Omfæder i Kong Jørgens Herredom
 Hun fandt, hvad dennefinde
 Min Cæser, om han vil, kan ogsaa finde.

fra Difen om Kong Edvard, god og from,
 hvis Senner tre, for fuglen at begiere,
 Mod hvilken andre kun Canailler ere,
 Til Dronningen af Saba kom,
 Og til den Bog, hvori Tom Jones søger
 Sin yndige Sophie hist og her,
 Mod hvilken alle Verdens slige Bøger,
 hvad andre fugle mod Fugl Phoenix, er;
 har, siden jeg kun stak halvanden Men
 I Kusten, ingen Eventyrer saa
 fortryllet mig som de, vi faae
 fra høire Haand ved Siden af Canalen.
 I intet Land saa meget stær.
 Sandt nok, paa tusind andre Steder
 Man snaffer, synger, gifter sig, og leer,

Forelsker sig, er Debersvend og græder,
 Frembringer snart en Bog, et Barn, og saadant meer,
 Dyr nu til Folk, og Folk til Dyr forvandler,
 Blir, spiser, drikker, sover, drømmer, døer;
 Sligt Russ og Dansk og Tydsk, og flere gier,
 Som ingen Ting — men Engelfmanden handler.
 Han gier, som vi, desværre, meget galt,
 Men gier det galt tilgavns, originalt:
 Han gier, som vi, adskilligt viseligt,
 Elskværdigt, got, men og guddommeligt:
 Han alting gier, som vi; men alt med mere fynd —

En styder sig — o! ja! det kan man giøre,
 Naar Lykken bliver stundom alt for fynd;
 Men just fordi man alt har paa det Tørre
 At styde sig — det er en engelfk Synd.

Man stundom hænger sig, og Halsen strækker,
 Naar Qnksomhed for vidt Ens Kone strækker,
 Og Panden derved blir for lig en Skov;
 Men giøre sligt, fordi hun ikke vilde
 Hvad hver med Væsel tilstaaer dog er ilde, —
 Dertil har Engelfmanden eene Lov.

for Elfskøvs Magt man allevegne bukker;
 Man bliver heed om Hjertet, klager, sukker,
 Man kommer efterhaanden recnt i Brand,
 Man hører lidt af Sphærens Harmonier,
 Man brøler Oder, piber Elegier,
 Og misjer stundom hele sin Forstand,
 En Bagatel, som ojest. Gaaer det længer,
 Den Skønne siger uophørlig Nei,
 Saa bliver man vel og (at sige,
 Naar det for Resten er en velstabt Dige)
 Tilfidsst saa vred, at man sig hænger;

Man mister dog kun Livet i den Leeg,
 Tid og en Bagatel. Har man for store Fodder,
 Og troer, det Tyrannidens Die støder,
 Saa høit en Taa paa hver for Amor væg;
 Men — kappe hele Venet, for at vinde
 En umaneelig stiv, trænet Qvinde, —
 Det, seer man strax, det er en engelsk Streg.

Sej Cinquer uophærlig, intet andet!
 Er, som enhver maae tilstaae, reent forbandet;
 Man sløiter, man stier Tænder, bliver gal,
 Og løber rasende rundt i den hele Sal,
 For ei at pines af sin Modparts Latter,
 Man bander Pine doux, trois, quatre,
 Ja: tant que vous voulez! — men stille staae
 Med Haanden stult i Barmen hele Tiden,
 Og pille langsomt Hjertet ud af Siden,
 Saa stærkt kan Tab en Engelsemand kun slaae.

Til mange Kueb kan Pengetrang forlede.
 Af Frygt for grumme Creditorers Vrede
 Een lyver Vid og Dyd paa sin Patron,
 Og een gi'r Sniffnak ud paa Subscription,
 Og i en Sang, som tidt blev bedre hjemme,
 La'r got folk høre paa sin høje Stemme:
 Ting, rigtig nok, som koste Hovedbrud
 For een og anden ærlig Jyde —
 Men hitte paa, at spille Skaf med Gud,
 For Erkebispem lompelig at snyde —
 Det, tør jeg vedde to mod een, ja tre,
 Var blot en fulten Engelsemands Idee.

Jeg kunde blive ved paa den Maneer
 At ramse op fra nu og til i Morgen
 Af Engellands Mirakler mange fleer,

Som for den Menings Grund, at der det meste fæer,
Tilstræffeligst kunde være Sorgen.
Men tag nu blot til Prøve disse fem,
Min Læser! man maae tænke længer frem,
Og holde nærlig Huus med Tiden.

I London var, for ikke længe siden,
Iblandt en Hoben andre Ting
En Klæbmand, som i Hast maae hedde King,
for ei med nye Riim at spille Tiden.

Naar jeg faaer jagt lidt meer om Manden,
Man snart vil mærke, hvad han hed
Er af den mindste Digtighed:
Navn er en Bagatel, det har hver anden;
Men noget, som man kalder Vid, i Panden,
Og noget, meer end Vid, en Hoben Muld,
Som andre kaldte fire Tønder Guld,
Var mere mærkeligt hos Manden;
for Resten var han virksom i sin Bod,
Var munter, vittig, artig, smuk og god;
Men hurtig i sin Dont, som bare fanden.

Madam! for Himlens Skyld bliv ikke vred!
Da Korthed er min store Klæledægge,
Jeg havde nær forglemmt hertil at lægge
En vis Omstændighed:
Endskiøndt i femten Aar multipliceret med to
Han havde vaaget, druffet, spist og sovet,
Var han dog ikke gift, og ei engang forlovet.
„Det var en Skam!“

Ja hvis han Diger saac, som lignte Dem, Madam!
Man ingenlunde kan undskyde ham.

En Philosoph, hvis Navn jeg ikke lider,
Har ikke meget jairlig sagt:
„Hver som fornøiet leve gider,
„Maac slye, som Pest, Herr Hymens Dagt,“
Han siger endnu meget mere
for at bevise det,
Som jeg vil ingenlunde repetere.
En anden Philosoph er meer honet:
Hans Ord om denne Sag saaledes lyde:
„Gift, eller gift dig ei, det kommer ud paa et,
„Du begge Dele vil fortryde!“
Vor Herre veed, om han har Ret.
Den tredie meest Levemaade viser:
„Det være langt fra mig,“ saa taler han,
„At raade nogen fra den gifte Stand!
„Nei! værtimod, jeg dette forsaet priser;
„Men det er altid dog et vigtigt Spring,
„Man gjorde derfor uden Tvivl ei ilde,
„Om man sin Livs tid derpaa tænke vilde,
„Betænksomhed er en velsigned Ting!“

Om een af disse Misogynners Tanker,
Og Frygt for noget, som han havde hørt,
Gemeenligen med Ægtestanden vanket,
Til Debersvendum havde ham forført,
Hvad heller, som jeg snarere vil meene,
Han mellem Degler, Actier og slikt
Forglemte reent, at han var eene,
Det veed jeg ei, og det er ei min Pligt,
At vide slikt.
Hans Slægt og Danner uophørlig plagte
Ham med Erindring om at gifte sig —

Dog sagte! sagte!
 Der har jeg uden Tvivl forsnakket mig!
 Til Ære for hans Slægt jeg den maade lade,
 At ingen af den samme derom hade;
 Slig Commandeur af fire Tønder Guld
 Bad ingen Slægtning om at fylde Jorden,
 Med mindre Slægtningen var gal og fuld!
 Det strider mod Naturens Orden.
 Vend, hvo som lyfter, op og ned paa den;
 Jeg snakker meget heller om igjen:
 Kun Venner hade ham, og neppe disse,
 Thi hvis de alle havde bedt min Mand,
 Saa havde han Unmodninger tilvisse
 Casferet ind fra halve Engelland;
 Da rundt omkring enhver, der havde Mave
 (Som næsten alle Britter have),
 Ustridigen var hans hengivne Ven —
 Den rene Sandhed er, at et Døsn af sig
 Bad hant bestandig, fleer at giøre lyffelige,
 Og i en lille Slægt, naar han var sovet hen,
 At leve paa en Maade op igjen
 Ved Hjælp af en elskværdig lille Pige.

„Top!“ raabte han engang, „jeg vil forsøge det!
 „Men Sagen er, hvor i en Hast saa lige
 „Jeg træffe skal en vakkre lille Pige?“ —
 „Den kan du træffe meget let,“
 Gientog hans Ven; „sabl op i Morgen, Broder!
 „Og rid tre, fire Mil herfra
 „Til næste Herregaard, hvor en Papa
 „Til tre ret vakkre velopdragne Pøder
 „Af Evakiennet boer. Hver af de tre,
 „Rød som en Rose, hvid som Sne,
 „Ustyldig, munter, fiæler, vil henrive
 „Din hele Siæl, saasnart du faaer at see,

„Hvad jeg omsonst forsøger at beskrive,
 „J hner Modellen til en Gratie.
 „Medgift jeg et kan love dig i Penge,
 „Men ellers Alt.“ — „Top!“ raabte han igjen,
 „J Morgen galloperer jeg derhen!“ —
 „Det er et Ord?“ — „Et Ord! farvel saa længe.“

Om Morgenen derpaa Herr King staaer op;
 Sig munter i en Hast paa Hesten svinger;
 Den fløi saa let, som om den havde Vinger,
 I tusende høitbølgende Galop
 Til Herregaardens Port — og dermed: Stop!
 Smaadrenge tager mod den; Herren danser
 Saa net, saa let ad Kieffentrappen til;
 En lille Landsbytarne der ham standser
 I farten — thi man er som uden Sandser,
 Naar man sig gifte vil,
 Saavel som naar man hænger sig, desværre! —
 „Nei! hist er Stuedorren, gode Herre!
 „Behag at gaae til den!“ — og han gif ind.

Hans Dine fem Gestalter der opdage,
 Hvoraf de tre
 Undfeelige, i Landsbye-Næglige,
 Sig neiede, løb bort og rødmede;
 Huusherren og hans frue blev tilbage:
 „God Morgen!“ sagde han, — „Velkommen!“ sagde de.
 „Min Herre,“ blev han ved, „jeg ikke har den Ære
 „At kiende Dem, men ønsker, det at lære;
 „Mig syntes ganske herligt om den Sag,
 „At spise frokost her i Dag;
 „Og uden Hensigt syntes det mig ikke;
 „De neppe denne giætte kan —
 „Jeg altsaa Dem vil sige den; velan! —
 „Dog! strax at sige den kan sig vel ikke stille;

„Lidt frokost først! der gives dit og dat,
„Som uden frokost ei fra Læben glider glat.“

Frokosten knap var endt, før Taleren gik
fra Frierlæberne paa denne Maade:

„Af Jordens Rigdom, Ære, Herlighed
„Jeg har saa meget, som jeg vel kan raade;
„Saa meget, som jeg støtter om,
„Af Himlens Gaver er min Eiendom;
„Tre, fire Tønder Guld jeg eier, for det første,
„Min Alders Kraft og Styrke, Nummer to,
„Og, for at fylde Tallet, Sindets Roe —
„En Skat mig mangler kun, og det den allerførste,
„En Kone, som i kærlig Sympathie
„Dil dele med mig, til det er forbi,
„Det trodte, det andet og det første.
„De trede Døttre har, og mellem disse tre
„Er en, som dette giere vil, maaskee;
„Dil De, saa lad mig faae dem strax at see
„J Negligee!
„Thi jeg har andet at bestille,
„End spille Tiden, hvis de ikke ville.“ —
„Med Glæde! strax! i dette Diebstik!“
Igientog smukke gamle Mand og Kone;
Ud smuttede den huuslige Matrone,
Og ind igjen med sine Døttre gif.

J landlig Dragt, med hvide Lin om Panden,
Hvorunder Haaret sneg sig belgende
J brune Løkker ned paa Skuldrene;
Hver med halvdækket Barm, hvorpaa en Rosenkroop
forsøgte, stinsyg paa sin modne Ven,
Den lille røde Mund at luffe op,
for og, trods Sløifen, ret at kysse den;

Med korte Trøier, af hvis Ermer stak
 Et Armepear, hvis Mønster du, Seline!
 (Thi hvad er rundt og hvidt og nydeligt som dine!)
 Din Elsker delger alt for tidt i Frak;
 Med Skørtter, som i lette Folder gled,
 Sig Sommerfyer forbi Maanen, ned
 forbi de runde Knæe til Fødderne,
 Stod' rødmende, blufærdig smilende,
 Og, som jeg ei kan sige det, de tre,
 Jeg glemte Rimet for — ved Siden af hinanden.

Herr King, vor frier, henrykt stod og saae,
 Og saae, og gjorde intet meer end saae,
 Og saae sig fast thiel; thi Sielen flyver
 Ved saadan Leilighed igiennem Diet hen
 Til det, der blendende fortryller den.
 Spørg Pastor Davis, om jeg lyver?

Han længe stille stod og saae,
 Og ønstte hemmelig, hans hele Krop var Die
 fra Top til Taa,
 for ret med dette Syn at kunne sig fornøie.
 „Ja! saadan kunde jeg nok længe staae,“
 Udbrød han endelig, „men her er meer at gjøre!
 „Jeg een maae vælge; thi dem alle maae
 „Jeg venteligen ikke saae,
 „Skændt det var nemt?
 „Hvad mener De? Jeg Loven ei erindrer;
 „Thi jeg har den og alting glemt
 „I derne Glands, som for mit Die tindrer —“

I Engelland saa lidt som her
 Man bruger den herculiske Maneer,
 At skabe Hustruer af trende Piger
 I een og samme Bryllups-Nat;

Der, som i næsten alle Riger,
 for sig en Højestreg har Loven Punctum sat.
 Herr King sig altsaa maatte lade nøie
 Med een;
 Der gives stoffels Mænd, som nok maae døie
 Med den;
 Skændt samme stoffels Mænd jeg ei beklager,
 Det deres egen Skyld gemeenlig er;
 Thi Koner ere, som man Koner tager,
 Det seer enhver.

Men mellem disse Tre var Valget ikke let
 for stoffels Manden,
 Særdeles nu, han saae saa slet,
 Og havde seet sig halvveis fra Forstanden,
 En Ting, som saare let kan see
 Ved een at see,
 Ja frandom blot en halv, end sige tre.
 Hans Tanker dandsede Kehraus i Panden,
 Som unge Russer, med en lille Perial,
 Paa et Gramenastens Bal,
 Indtil de bleve ganske træt.
 „Sid Doffen tænke meer!“ saa tænkte han,
 „Mig alle tre de lige vel staaer an,
 „Og den, jeg faaer, er ventelig den rette.“

Med dette floge forstæt, blev han ved
 Paa denne Vis: „Min Herre og Madame!
 „Hvem af de tre, jeg faaer, er mig det samme;
 „Og derfor, uden meer Omstændighed,
 „Lad den iblandt dem Konelodden ramme,
 „Og faae mit Hierte, Haand, et cætera,
 Som først — hør efter, Smuffe! — siger: Ja!“

Dapa, Mama samtykte denne Maade,
 Som Jupiter, ved Tit;

„Hør, Piger!“ sagde hun, „I nu Jer selv maae raade!“
 „Betænker,“ sagde han, „Jer egen Raade!“
 Men et tredobbelt taust undseeligt Blik
 Var all det Svar, de fik.
 Vor Frier stod og stirred' tre Minuter,
 Og lytted efter, hvor den første Lyd kom fra;
 Men fra de tauste purpurrede Putter
 Kom ingen Ja.

„Saa vil De,“ brød han ud, „Den endelig betænke?
 „Nu, Herre Gud! den Ældste vil
 „Jeg et Quarter dertil,
 „Men heller ikke meer, iaalmodig skienke.“

„Det er for lidt, Herr King!“ gjentog Mama --
 „Ja! jeg kan ingenlunde længer bide;
 „Nu Kløffen alt er over ti!“ — „Ja, ja,
 „Di faaer at see! — følg med, Marie!“
 (Saa hed den Ældste, og som virkelig,
 Imellem os, Herr King helst ønskede sig,
 Og, som jeg har min egen Grund at meente,
 Han overalt i Grundten ønsked' eene;
 Thi selv uvidende, hvordan det gik
 I nysbemeldte Stirre-Lytte-Scene,
 Hans længselsfulde lange Blik
 Sneg' sig saa lumskelig til hendes Barm allene,
 Hvorpaa med synderlig Urolighed
 Bouquetten hævede sig op og ned.) —

Men, man er, frygter jeg, en smule fied
 Af min langagtige Fortællemaade;
 Tilgiv, o Kæser! o tilgiv i Raade,
 Om hidindtil det faldt dig lidt vel surt!
 Nu skal det gaae, som det var smurt.

Quarteret gik; og, vips! af Kabinettet
 Mama kom ud igien, og, som en Vind,
 fløj Frieren i hendes Sted derind,
 At see hvad Tanke havde der udrettet:
 „Nul vil De have mig? saa skynd Dem!“ — „Nei!“ —
 „Unødig?“ — „Dirkelig!“ — „De vil det ei?“ —
 „Min Herre!“ — „Hvad?“ — „Min Herre!“ — „Vil
 De?“ — „Nei!“ —
 „Ja, ja! saa rider jeg min Vei,“
 Og dermed gik han hurtig ind i Stuen
 Og bød farvel til Herren og til Fruen.

De maatte lide denne Svigersøn
 Og hade ham indstændigen at bie:
 „See! Veiret er jo smukt og Veien skøn!
 „Dov et Quarter endnu! — Gaf ind, Sophie!“
 (Saa hed den anden Datter) — „Ja! lad gaa!
 „Jeg denne Gang endnu forsøge maac!“ —
 Quarteret gik, som forrige, til Ende,
 Og hurtig Frieren fløj ind til hende.
 Det samme Spørgsmaal: „Vil De, eller ei?“
 Gik trede Gange repeteret: „Nei!“

Dor Helt tilbage gik igien i Stuen,
 Og, sandt at sige, var lidt vred i Huen —
 En Kurv har mangen en i Hon'det fluer sat;
 Men to — Gud frie mig! jeg blev desperat —
 Det blev alligevel Herr King dog ikke,
 Han vidste sig i Kurve got at stifte;
 Det, som forvoldt ham stærkest Hiernevid,
 Var den uigienkaldelige Tid,
 Og derfor bandte han, med disse Kurvepiger
 Slet intet meer at foretage sig,
 Endskiøndt forældrene bad inderlig
 Om et Quarter endnu. Men af! som Vesfel siger

(Gud glæde ham for alt, hvad han har fagt!):
„O! kristen Sicel! hvad nytter al din Barden
„Mod Kærlighed, mod Skæbnen og mod Janden?“
At trodse dem, især den første og den anden,
Dit ikke staaer i vores Magt;
Herr King nu skulde giftes, og — giv Agt!

Den yngste Datter var endnu tilbage,
Som Henriette hed,
Og efter megen Beden og Umage
Vor frier nok engang paa Krogen beed,
Og et Quarteer endnu for hendes Skyld ispenderte,
Som ei saasnart var endt, før han igien
Sprang ind, og fik den tredje Kurv risqverte.

Han syntes næsten alt at have den,
Og spurgte derfor i en rolig Tone:
„De vil vel ikke heller være Kone? —
„O! skynd Dem, at jeg komme kan herfra
„Med alle mine Kurve! Vil De?“ —
„Ja!“ —
„Min Kone være?“ —
„Deres Kone! Ja!“ —
„Det er for Alvor Deres Hjertes Mening?
„Nu! Gud velsigne Dem og mig og vor forening,
„Et cætera!“
Og dermed Arm i Arm de hopped' ind i Stuen.

Fornøiet Herren blev, og glad blev Fruen,
Som sluttede, hvad Kæseren nu veed.

„Ja Sagen mellem os er i sin Rigtighed,“
Udbrød Herr King, „nu mangler os kun Præsten;
„Og Kongebrev, som snart skal være gjort;
„Jeg springer mig i største Hast paa Hesten

„Dg trap, trap, trap, igien til Byen fort;
 „I Morgen skal jeg have stray den Ære
 „Med begge Dele her igien at være.
 „Jeg elsker ikke megen Snaf:
 „for froekost Taf!
 „De toende Kurve vil jeg lade hænge;
 „Farvel saa længe!“

Dermed vor frier hurtig Afsted tog,
 Og som en Piiil afsted mod Byen jog.
 Papa, Mama, Sophie, Henriette.
 I Porten noget stod og saae derpaa,
 Til Synet ham ei mere kunde naae.

Marie derimod — Kan Læseren vel gætte,
 Hvor hun imidlertid er smuttet hen?
 Nu, Kære! kommer først Historien.

Ei langt fra Gaarden, tæt ved Landeveien,
 Saa mellem nogle Træer en lille Høi.
 I Afstedes Hurlumheiens Støi
 Med Buffen, Straben, Haandtryk, Kysen, Veien,
 Hun sneg sig bort, og hen til denne fløi —
 Af hvilken Marsag, veed jeg ikke;
 Hvad kan ei stundom unge Piger stiffe?
 Uof jagt, hun sad useet paa sammes Top,
 Og kunde derfra mageligen ssee
 Herr King i sin ustandsede Galop,
 Saa længe til han blev saa lille som en flue;
 Og da hun ikke meer ham øinte noget Sted,
 Sleeg hun paa Hældingen mod Veien ned,
 Og satte sig i Græsset der, og græd.

Ulyffelige Kærlighed!
 Hvor kan du Hiernen ei paa Gølf forkrue!

En Elsker sandser, huffer ingen Ting,
Imens du tumler ham omkring
I Frygtens Sneefog eller Haabets Lue

Saaledes gik det denne Gang hert King;
To Stierdingvei han alt var galloperet,
Før han, med eet, befindte sig,
At Brudens Fornavn var ham reent uvitterlig,
Som dog til Kongebrev blev requireret.
Han derfor vendte sig og Hesten om,
For hendes Navn i største Hast at hente,
Som havde sagt ham Ja. Men da han kom
Til Høien, hvilken Fryd! i det han kiendte
Den ældste Datter, som spadserte der!
„Det sparte mig, ved Gud, et heelt Qvarteer,
„At De, min Smukke! just er her tilstæde;
„Jeg glemte hendes Navn, som gav mig Ja dernede —
„Vil De behage her at sige mig,
„Hvordan det lyder egentlig;
„Thi jeg kan ingenlunde længer vie?“ —
„Min Herrel hendes Navn, som vilde gifte sig
„Med Dem? som elsker Dem?“ —
„Ja vist!“
„Marie.“
„Saa hedder hun? det kan jeg lide paa? —“
„Som saa!“ . . .
„Marie? — jeg skal rigtig Navnet gienne.“ —
„Marie, ja! . . . Marie!“ — „Hils der hjemme!“

Og bort han fløi,
Men mumled', uden et Minut at tie,
„Marie —
„Marie — hopp! Marie — hopp! — Marie!“
Tak skee dig, lyffelige lille Høi!

Der hjemme var en Praten om den frier,
Om hans forunderlige Hurtighed,
Hans Skabning, Midler, Væsen, Narrierier,
Og mange flere Snurrepiberier,
Hvoraf jeg knap det halve veed:
Papa holdt for, hans Hest var at beklage
(Deri han havde megen Ret);
Mama fandt ud, at i hans unge Dage
Han havde været nok saa net;
Sophie paastod, han var alt for lille,
Og Henriette han for gammel var;
De begge holdt den Ting for soleklar,
Han var en lille smule Nar —
Marie blot taug ganske stille,
Og lod dem prate sammen, hvad de vilde.

Da Dagen var forbi, det blev omsider Nat;
Og Søstrene, som nu blev ene,
fortsatte deres Snak — „Men hvordan er det fat,
„Marie? hoi saa bleg? — jeg skulde meene,“
Var Henriettes Ord, „at det kun tilkom mig
„At blegne her; thi, sandt at sige,
„Dengang jeg sagde Ja, jeg arme Dige
„Tog feil.“ — „Saa gik det netop dig,
„Som det gik mig;
„Dengang jeg sagde Nei, jeg egentligen vilde“ . . .
„Sagt Ja! —
„Uh! ha!“
Sophie stemmed i, som tænkes kan: „Ha! ha!“ —
„Men her engang, det end er vi for stilde!
„Bliv rød igjen!
„Gaae du for mig til Brudekammeren hen
„I Morgen!“ sagde Henriette —
„Kun Navnet! — hvis han kun ei havde dette?“ —
„Hvad Navnet angaaer,“ blev Marie ved,

„Det har sin Rigtighed.“ —
„Nu, det er løstelig“, udbød Sophie —
„Saa, Henriette, veed du hvad,
„I Morgen vil vi pynte Søster Nie,
„Hvordan vi bær os ad“ —
„Ja! ja!“ — det blev i Hast afhandlet og besluttet,
Og alle tre
Med hi! hi! hi! — ha! ha! — he! he! —
Sag ned i Dynerne (sov sødt, I Sødel!) putted.

Den næste Dag derpaa kom King igjen
Med Præst og Kongebrev. Til Bryllupsfesten
Var alting færdigt, uden netop den,
Som skulde krone hele Resten.

Det varte to Qvarter, det varte tre:
„Hvor længe kan dog ogsaa Bruden biev?“
Da man tilsidst fik pludselig at see
Imellem Henriette og Sophie
I hvide Bryllupsdragt den rødme Marie.

Forældrene, som ei begreb
De tre Sestres overlagte Kneb,
Og alle Gæster studsede ved dette.
Men King, som troede, Bruden var den rette,
Sag nærmede til den, som festlig pyntet var,
Og vilde have Sagen klar.
„Min Herra, det er ikke Henriette.“ —
„Nei det forstaaer sig selv.“ — „Nu, det er underligt,
„Hvordan han meer end vi begriber sligt;
„Min Herrel det er virkelig Marie.“ —
„Ja hvem vel ellers.“ — „Hun, som sagde Ja,
„De vil jo have?“ — „Just! Men hedder da
„Hun, Bruden her, ei virkelig Marie?“ —

